

Δεν εργάστηκε ποτέ στην Ελλάδα

Ο μοναδικός Έλληνας προπονητής που προσφέρει τις γνώσεις του για την επιμόρφωση συναδέλφων του σε τριτοκοσμικές χώρες, είναι ο Θανάσης Παπαγεωργίου, ο οποίος συνεργάζεται με την FIVB για τη διάδοση του βόλεϊ

Μία ιδιαίτερη περίπτωση Έλληνα προπονητή, ίσως και μοναδική, είναι αυτή του Θανάση Παπαγεωργίου, ο οποίος αν και δεν εργάστηκε ποτέ στην πατρίδα του, αναγνωρίστηκε διεθνώς για τις γνώσεις και τις ικανότητές του. Γεννημένος το 1943 στη Ρόδο, είχε την πρώτη επαφή του με το βόλεϊ παίζοντας ως μαθητής εναντίον Αμερικανών πιλότων αεροπλανοφόρων του NATO. Σε ηλικία 18 ετών αναγκάστηκε να φύγει για τη Γερμανία, αναζητώντας ένα καλύτερο μέλλον. Κατά τη διάρκεια των σπουδών του στο Πανεπιστήμιο του Κίελο έγινε βοηθός καθηγητού, όπου του ανέθεσαν το άθλημα του βόλεϊ (που μέχρι τότε ήταν σχεδόν άγνωστο στη χώρα), ενώ το 1969-70 έγινε βοηθός προπονητού στην πανεπιστημιακή ομάδα της Κολωνίας. Δεν άργησε να κολλήσει το «μικρόβιο», αλλά απέκτησε επαγγελματικό δίπλωμα αρκετά χρόνια αργότερα, το 1986, αναλαμβάνοντας χεντ κόουτς στη Μπάγερ Λεβερκούζεν με την οποία κατέκτησε το Κύπελλο το 1988 και το πρωτάθλημα το 1989. Η επόμενη τριετία τον βρήκε στον πάγκο της Φορτούνα Βόννης. Επίσης, από το 1983 είχε προσληφθεί στην εθνική Γερμανίας για άτομα με κινητικά προβλήματα και το 1988 την οδήγησε στο χρυσό μετάλλιο των Παραολυμπιακών Αγώνων της Σεούλ. Πήγε σε άλλες τρεις Παραολυμπιάδες (1992, 1996, 2000) και κατέκτησε τρία παγκόσμια πρωταθλήματα και πέντε ευρωπαϊκά. Πλέον ήταν ένας από τους πιο στενούς συνεργάτες της γερμανικής ομοσπονδίας και είχε κερδίσει την εμπιστοσύνη και την εκτίμηση της διοίκησης.

Το 1993 η FIVB αναζήτησε μέσω των ομοσπονδιών προπονητές που θα μπορούσαν να διδάξουν το άθλημα στις μη αναπτυσσόμενες χώρες και ο Παπαγεωργίου εντάχθηκε άμεσα στο πρόγραμμα διάδοσης και ανάπτυξης του βόλεϊ προσφέροντας τις υπηρεσίες του μέσω της Παγκόσμιας ομοσπονδίας

Του
ΣΠΥΡΟΥ ΚΟΜΛΙΑ

«Μπορεί το συγκεκριμένο πρόγραμμα να έχει γίνει γνωστό στον κόσμο περίπου την τελευταία πενταετία, όμως, αυτή η ιστορία κρατάει περισσότερο από μια εικοσαετία. Εγώ

ρα μέρη έλαβαν μέρος για τον εμπλουτισμό των γνώσεών τους. Ο ίδιος έμεινε απόλυτα ευχαριστημένος και μας εξηγεί τη δική του συνεισφορά, τη σημασία των μαθημάτων και τα οφέλη των συμμετεχόντων από όλη αυτήν τη διαδικασία: «Υπάρχουν τρεις βαθμίδες σεμιναρίων με την τρίτη να γίνεται λίγο πιο σπάνια, περίπου ανά τρία ή πέντε χρόνια. Θεωρούμε πιο σημαντικό το δεύτερο επίπεδο γιατί εκεί οι προπονητές ενημερώνονται σχεδόν για

Η διδασκαλία της θεωρίας με ανάλυση βίντεο, θυμίζει κάτι από Ευρώπη ...

συμπλήρωσα εφέτος 17 χρόνια συνεργασίας, έχοντας λάβει μέρος σε αμέτρητα σεμινάρια και σε μέρη που ούτε κι εγώ φανταζόμουν ότι θα φτάσω να διδάξω και να εποπτεύω. Από τη Γκάνα, τη Ν. Αφρική και την Τυνησία, μέχρι το Ιράν, την Ινδία, τη Συρία, το Κουβέιτ, το Μπουρνάν, την Ταϊλάνδη, τη Σρι Λάνκα, τον Άγιο Μαυρίκιο και τα νησιά Κουκ. Σε πολλά από αυτά μάλιστα έχω πάει από δύο και τρεις φορές», ανέφερε ο κ. Παπαγεωργίου στις πρώτες κουβέντες του, ρίχνοντας στο τραπέζι μπόλικη «τροφή» για συζήτηση, ανάλυση και εμπειρίες που έχει ζήσει. Το τελευταίο σεμινάριο που παραβρέθηκε ήταν 2ου επιπέδου στην Ινδία, όπου 22 προπονητές από διάφο-

όλα τα θέματα που τους αφορούν. Δηλαδή, από το θεωρητικό κομμάτι με ανάλυση συστημάτων, τακτικής, μεθοδικότητας, την περιοδικότητα, τα χρονοδιαγράμματα ανά εβδομάδα, μήνα και χρόνο, μέχρι την πρακτική με ασκήσεις προπόνησης του ίδιου και των αθλητών του, τη φυσική κατάσταση, τη δύναμη, το άλμα και την ταχύτητα. Μαθαίνουν, επίσης, για το μάντζεμντ της ομάδας, το σκάουτινγκ, την προετοιμασία, ακόμα και για τη συνεργασία με τον αθλητή και το ιατρικό τιμ. Εγώ, συνήθως έχω το ρόλο του εκπαιδευτή ή ακόμα και του διευθυντή του σεμιναρίου, ενώ συνεργάζομαι πάντα και με έναν ντόπιο εξπέρ, ώστε να γίνεται πιο εύκολα αντιληπτό το καθετί που διδάσκουμε, αφού αυτός γνωρίζει πολύ

μάδα, διακρίνεται στο εξωτερικό

καλύτερα το επίπεδο των συμμετεχόντων και μπορεί όχι μόνο να μεταφράσει, αλλά και να κατευθύνει πιο εύκολα τη διδασκαλία».

«Διαθέτουν εμπειρία, στερούνται γνώσεων»

- Ποιο είναι το πιο συνηθισμένο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι προπονητές από τριτοκοσμικές χώρες και σε ποιον τομέα χρειάζονται μεγαλύτερη βοήθεια;

«Θα σας πω κάτι που μπορεί να σας φανεί περίεργο, αλλά ύστερα από τόσα χρόνια που δουλεύω μαζί τους, νομίζω ότι δεν πέφτω έξω. Πολλοί από αυτούς τους προπονητές έχουν δυνατότητες όσον αφορά στο κομμάτι του αγώνα και το πώς να διαχειριστούν την ομάδα τους κατά τη διάρκεια του. Έχουν δηλαδή εμπειρικές γνώσεις, αλλά όχι και θεωρητικές που χρειάζονται στο κουτσάρισμα. Επειδή, λοιπόν, μπορεί στο παρελθόν να υπήρξαν ικανοί αθλητές, ίσως και καλύτεροι από πολλούς Ευρωπαίους, διαθέτουν ορισμένα βασικά στοιχεία που μπορούν να μεταδώσουν, αλλά αυτά από μόνα τους δεν φτάνουν. Εκεί είναι που παρεμβαίνει η FIVB και προσπαθεί να τους ολοκληρώσει ως προπονητές προσφέροντάς τους τα απαραίτητα εφόδια».

- Πρακτικά αυτό σημαίνει ότι οι συγκεκριμένοι προπονητές μπορούν να εργαστούν επαγγελματικά και έξω από τη χώρα τους, ή πρόκειται μόνο για επιπλέον επιμόρφωση που τους βοηθά να γίνουν καλύτεροι προπονητές;

«Πέρα από την επιμόρφωση, που για εμένα είναι το πρώτο, η FIVB τους προσφέρει και κάτι πολύ βασικό και ουσιαστικό επάνω στη δουλειά τους. Σε αυτά τα κράτη δεν υπάρχουν οι αρμόδιοι φορείς για να τους αναγνωρίσουν ως επαγγελματίες κούτς και να μπορούν να εργαστούν στα εγχώρια πρωταθλήματά τους. Οπότε, η Παγκόσμια ομοσπονδία παρέχει πιστοποιητικό σε όσους αξιολογεί ότι μπορούν να εξασκήσουν νόμιμα το επάγγελμά τους».

- Στο «αρχηγείο» της FIVB, ποια είναι η

εντύπωση που επικρατεί έπειτα από τόσα χρόνια συστηματικής δουλειάς;

«Κοιτάξτε, σαφώς και είναι ικανοποιημένοι από τα βήματα προόδου που γίνονται, έστω και σε αργούς ρυθμούς. Υπάρχει σταδιακή βελτίωση και τα αποτελέσματα της δουλειάς που γίνεται είναι ορατά, έστω και αν εμφανίζονται σιγά - σιγά. Υπάρχει υπομονή και πίστη, γι' αυτό και θα έχετε παρατηρήσει ότι κάθε χρόνο η FIVB ρίχνει όλο και περισσότερο βάρος στην ανάπτυξη και τη διάδοση του αθλήματος σε χώρες που από μόνες τους δεν μπορούν να το πετύχουν. Εξάλλου, για την ταχύτερη εξάπλωση του αθλήματος σε ολόκληρο τον κόσμο, υπάρχουν άλλα πρότζεκτ

νία, αλλά και σε Αυστρία, Ελβετία, αυτόν τον διαχωρισμό δεν τον συνάντησα πουθενά. Εγώ ξεκίνησα ως πανεπιστημιακός προπονητής και έτσι καθιερώθηκα. Όμως, αυτό δεν με περιορίσε ποτέ στο να μπορώ να αντεπεξέλθω σε συνθήκες πρωταθλητισμού, αφού είναι κάτι το οποίο δοκίμασα στην πορεία. Προσωπικά, θεωρώ ότι ο προπονητής πρέπει να προέρχεται μέσα από το βόλεϊ και να είναι πρώην αθλητής. Έχει περισσότερες πιθανότητες να τον αποδεχτούν η ομάδα, η διοίκηση και ο κόσμος. Όμως, είναι απαραίτητο να μην μένει μόνο σε όσα έμαθε από πρώην προπονητές του, αλλά να εμπλουτίζει τις γνώσεις του μέσα από βιβλία, σεμι-

νάρια και κάθε είδους επιμορφωτικά προγράμματα. Διαφορετικά, είναι βέβαιο, ότι μετά από λίγο καιρό θα τον αμφισβητούν όλοι οι παραπάνω».

- Μας κάνει εντύπωση που δεν προέκυψε ποτέ να εργαστείτε στην Ελλάδα. Τώρα είναι αργά για κάτι τέτοιο;

«Μπορώ να πω ότι έχω δουλέψει... με την Ελλάδα για πολλά χρόνια σε διαπανεπιστημιακό επίπεδο, ενώ περίπου το 2000 ξεκίνησε μια συνεργασία και με τον Σ.Ε.Π.Π.Ε. σε ορισμένα σεμινάρια. Όμως, αν και είχα άριστες σχέ-

σεις με τον αείμνηστο Μιχάλη Μαστρανδρέα, δεν έτυχε να δουλέψω για την ελληνική Ομοσπονδία. Από την άλλη, δεν ήμουν ποτέ λάτρης της προπονητικής σε συλλόγους. Θα ήταν σχεδόν αδύνατο να κάνω όλα όσα έκανα στα πανεπιστήμια και τα σεμινάρια της FIVB που είναι πραγματικά μια ξεχωριστή εμπειρία ζωής. Πλέον, είναι αργά να ξεκινήσω κάτι στην Ελλάδα και δεν είμαι διατεθειμένος να μπω σε διαδικασία στρες στα 67 μου. Ίσως για το μόνο που θα ήμουν θετικός να προσφέρω αυτήν τη στιγμή σε βοηθητικό επίπεδο, είναι το βόλεϊ σε άτομα με κινητικά προβλήματα. Είναι κάτι που πάντα με ευαισθητοποιούσε και το αγαπώ».

Αντίθετα, η εικόνα του γηπέδου όπου γίνεται η πρακτική, επαναφέρει σε τριτοκοσμικές συνθήκες

που 'τρέχουν' παράλληλα, όπως οι παγκόσμιες διοργανώσεις. Για παράδειγμα το Γουόρλντ Λιγκ και το Γκραν Πρι είχαν ακριβώς αυτόν τον στόχο. Και γι' αυτό, τα ποσά που δαπανώνται για τη διαφήμιση είναι δυσανάλογα. Όμως, άλλο το μάρκετινγκ και άλλο η επιμόρφωση προπονητών, ώστε να δημιουργήσουμε καλύτερες προοπτικές ανάπτυξης του βόλεϊ παντού».

- Εσείς πώς θα χαρακτηρίζατε τον εαυτό σας, ως έναν θεωρητικό δάσκαλο του βόλεϊ ή επαγγελματία προπονητή;

«Αυτή είναι μια καλή ερώτηση που μου γίνεται... μόνο στην Ελλάδα. Θέλω να πω ότι έχοντας δουλέψει στη Γερμα-